Project N° 582946-EPP-1-2016-2-UK-EPPKA3-PI-POLICY

Co-funded by the Erasmus+ Programme of the European Union

YEIP Youth Empowerment and Innovation Project

WWW.YEIP.ORG

Nyhetsbrev

03.09.2018 - Issue II

OM PROJEKTET

Youth Empowerment and Innovation Project (YEIP) är ett 3-årigt Erasmus + - finansierat program som syftar till att utforma en ungdomsledd positiv politisk förebyggande ram för att hantera och förhindra marginalisering och våldsradikalisering bland unga i Europa. Projektet startade i mars 2017.
Ledd av ungdomar och samordnat av Dr. Theo Gavrielides (grundare och chef för IARS International Institute), levereras YEIP i partnerskap med 18 partners från sju EU-länder för att utforma och testa innovativa, politiska interventionsmodeller grundat på principerna om återställande rättvisa, positiv psykologi och Good Lives Model (GLM).
YEIP implementeras genom konstruktion och fältvalidering av verktyg (YEIP PREVENT modell / interventioner, verktygssats, utbildning) i fyra miljöer (skolor, universitet, fängelser, online) i de 7 deltagande EU-länderna i Grekland, Cypern, Storbritannien, Sverige, Portugal, Italien och Rumänien.
YEIP skapades som svar på ett nuvarande socialt behov av att ha en mer effektiv ungdomspolitik som kan förbättra unga människors sociala integration och minimera risken för radikalisering med större "inköp" från ungdomar själva. YEIP: s innovativa politiska ingripande kommer att generera en uppsättning åtgärder som hjälper till att möta detta behov på lokal, nationell och europeisk nivå. Denna åtgärd bygger på återställande rättvisa och Good Lives Model (GLM), som antar att vi är målpåverkade och alla söker efter vissa 'varor' i våra liv, inte 'materiellt', men kvalitativt, sannolikt för att öka eller förbättra våra psykologiskt välbefinnande (Ward, Mann och Gannon 2007). Detta tillvägagångssätt är i linje med den bakomliggande filosofin från EG: s rapport från 2014 om ungdomsarbetare, som ber om en mer samordnad insats för att stödja ungdomar med sämre möjligheter genom att lyfta deras talanger och undvika ytterligare marginalisering.
YEIP strävar efter att lägga grunden för systemisk förändring på nationell nivå och EU-nivå. Det slutliga målet är att projektet ska bidra till att genomföra EU: s ungdomsstrategis mål att förhindra de faktorer som kan leda till unga människors sociala utanförskap och radikalisering. Projektet är också i linje med EU: s strategi för bekämpning av terrorism från 2005 (reviderad 2008 och 2014).
Framgången med detta ungdomsledda projekt kommer att visa de europeiska medborgarna EU:s ledarskap och beslutsamhet till att utrota orsakerna som leder till unga människors marginaliseras och radikaliseras, på detta sätt förstärks både förtroendet och tilltron till EU:s intuitioner.

YEIP CONSORTIUM

YEIP is led and co-ordinated by the IARS International Institute and delivered in partnership with 18 partners from seven EU countries.

The partnership includes:

RESEARCH PARTNERS

UK: The IARS International Institute - Coordinator

Greece: KMOP

Cyprus: CARDET

Italy: Anziani e non solo

Portugal: INOVA+

Sweden: Linne Universitetet

Romania: Fundatia Schottener Servicii Sociale

PUBLIC AUTHORITIES

UK: The Home Office | **Greece:** Ministry of Environment, Energy and Climate Change Koinofelis Epicheirisi Ipiresion Neapolis Sykeon (Common Benefit Enterprise for Services of Neapolis Sykies) | **Cyprus:** Municipality of Engomi, | **Italy:** Regione Ligura | **Portugal:** Câmara Municipal de Oliveira de Azeméis | **Sweden:** Lansstyrelsen I Kalmar Ian | **Romania:** National Council for Combating Discrimination, & Ministry of Education, Research, Youth and Sports – Institutul de stinte ale educatiei.

YEIP was developed in response to the Call for proposals EACEA No 34/2015 Key Action 3: Support for policy reform - Initiatives for policy innovation – [European policy experimentations in the fields of Education, Training and Youth led by high-level public authorities]. The project is co-funded under Erasmus+ Grant Agreement N° 2016-2927 /9.

FALLSTUDIERNA

Under våra fältarbete och testförsök tar ungdomar en aktiv roll genom kamratforskning och diskuterar med sina kamrater om sina erfarenheter, åsikter och förslag om förebyggande av våldsradikalisering. I det här avsnittet rapporterar vi om några fallstudier från de deltagande YEIP-länderna. De fungerar som exempel på aktivt och positivt deltagande och engagemang bland ungdomar. Fallstudierna som presenteras här är även tillgängliga på respektive modersmål

FALLSTUDIEN FRÅN Storbritannien

YEIP-projektet i Storbritannien genomförde intervjuer och fokusgrupper vid två separata skolor. Den ena var en gymnasieskola i Huntingdon, Cambridge. Här intervjuade vi 8 personer som var 15 år gamla. Den andra var en högskoleutbildning i Newham, London. Här intervjuade vi 16 ungdomar mellan 16 och 20. Ungdomarna från Huntingdon var alla vita briter, med ett undantag (asiatiska) och ungdomarna från Newham var från ett spektrum av etniska bakgrunder. Under fokusgruppen frågade våra unga forskare individerna "känner du dig brittisk?" Detta hade ett helt uppdelande svar från de i Huntingdon-skolan - som alla enhälligt sa att de gjorde - till de i Newham som sa att de inte gjorde det. I Huntingdon föreslog svaren att de alla kände sig "mycket engelska" men att det inte var något som definierade den känslan specifikt. Vissa sa "hur jag talar" eller "det är där jag föddes"; vissa föreslog att det var ”typen av mat och artighet”. Som grupp reflekterade de alla över vad andra anser som brittiska; från ett yttre perspektiv. De kunde alla se varför någon inte skulle känna sig brittisk men för dem var det ett begrepp som var främmande. Alla deras familjer kom från samma område som de bodde i och hade brittiska rötter. De var vita och relativt privilegierade vilket gav dem en filosofisk förståelse av de frågor som behandlas men kanske inte en realistisk.

I Newham varierade svaren kraftigt. "Jag känner att du inte kan vara brittiskt, men du kan utforska vad" brittiska "betyder. Som du kan göra olika saker och olika aktiviteter och ta reda på vad det egentligen betyder, men jag tror inte att du kan vara brittisk. När de frågades om att bo i England sa de flesta av eleverna att de skulle lämna. ”Jag ser inte mig själv bo i England på riktigt länge. Jag bodde i USA eller Japan eller något, Japan låter coolt. ” Några av dem gick längre och övervägde konflikten mellan deras ursprung och deras brittiska omgivningar. "I grund och botten är det som jag tänker på det när jag är i min familj uppenbarligen följer de den typen av filosofi, när jag är i skolan, när jag arbetar kommer de att följa några av britternas sätt att göra saker, så jag tror att du måste anpassa dig till det. Du kan inte vara för långt borta från det, jag tror att du kommer att stöta på problem om du är så. "..." Jag har bott här större delen av mitt liv, mina föräldrar arbetar här, de bidrar ... Jag tror att jag har rätt att kallas brittisk. Jag blev faktiskt mobbad men jag tror att jag har rätt att kallas brittisk ”. Det fanns ingenting i deras svar som antydde att brittiska var något speciellt eller unikt. De identifierade sig starkt med sitt arv och ansåg sig vara ”från” Nigeria eller Indien, eller var deras familjer var från. De kände inte att de skulle presentera sig som engelska. De sa att "Jag vet inte vad det är att vara brittiskt ... men när jag tänker på det ... Jag vet bara att jag inte är * det *".

FALLSTUDIEN FRÅN RUMÄNIEN

Som en del av YEIP-projektet utfördes fältarbetet av 16 unga volontärer i Bukarest, Rumänien och Warszawa, Polen. Det involverade ungdomar i gymnasier, universitet, NEETs och migranter. För förskongen fanns tre mål. Först att bedöma begreppsmässigheterna av marginalisering och radikalisering bland ungdomar. För det andra att samla unga människors insatser för att förebygga dessa fenomen. För det tredje att informera utvecklingen av förebyggande verktyg baserade på modellen Good Lives som ett förebyggande ramverk för radikalisering. Baserat på den första utbildningen av de unga volontärerna om kvalitativa forskningsmetoder genomfördes två fokusgrupper och 33 intervjuer. För att underlätta diskussioner, uppmuntra deltagarna att uttrycka sina åsikter och dela personliga erfarenheter presenterades en fallstudie. Fallstudien utvecklades utifrån en verklig historia som inbegriper diskriminering och våld mot en ung migrantkvinna.

Suraya är en ung flyktingkvinna från Afghanistan. Hon är 16 år och anlände till Rumänien för ett år sedan med sina föräldrar och fyra systrar. De bor i ett flyktingcentrum. Hennes familj har en traditionell syn på kvinnor och hon bär huvudet täckt med en hijab när hon går i skolan. Hon går i 10:e klass.

Från den första dagen hon gick med i sin klass visade hennes klasskamrater en negativ inställning till henne på grund av hennes slöja, islam och hennes dolda motiv att göra skada i Rumänien . Hon var för generad för att diskutera denna fråga öppet med sina lärare. Men hon talade om det med sina föräldrar som beslutade att hon skulle lämna sin skola. Suraya insisterade dock på att hon ville gå i skolan trots sina klasskamraters inställning och hennes känsla av isolering och ensamhet. En dag var hon i spårvagnen på väg hem från skolan. Efter upprepade verbala trakasserier skar en av hennes klasskamrater henne i ansiktet med en rakkniv, ingen på spårvagnen reagerade. Suraya grät hela vägen hem från skolan och berättade för sina föräldrar om vad som hände. Hennes föräldrar bad henne gå till polisen men hon fruktade att ansökan också kan leda till att hon skulle lämna sin skola. Så småningom gick hon med, men hon sökte också hjälp från NGO: s representanter som arbetar med integrationsfrågor.

Tillsammans med Suraya gick de med på att gå till hennes klass och hålla en serie sessioner om tvingad migration, betydelsen av flykting, kulturell känslighet, mångfald etc. Suraya var mycket övertygade om att hennes klasskamrater inte visste något om henne och hennes avsikter i Rumänien. Hon fruktade också att straffa hennes klasskamrater skulle utlösa mer våld mot henne vilket så småningom skulle tvinga henne att lämna sin skola. Skolan var mycket interaktiv och rolig. Interkulturella förmedlare tillsammans med de unga migranterna som frivilligt deltog i YEIP-projektet i Rumänien anslöt sig också för att avslöja deras kultur, mat, musik och prestationer i Rumänien.

Som ett resultat hade Surayas klasskamrater en bättre förståelse för hennes skäl för att täcka sitt huvud och vad en flykting är, de upphörde även att behandla henne kränkande och våldsamt. Ytterligare ett framsteg som gjordes, hennes klasskamrater började gå med henne under raster och fråga mer om hennes ursprungsland. Lärarna blev också medvetna om sin kritiska roll för att främja klassens mångfald och inkludering.

Den metod som användes för att avhjälpa Surayas situation betonade den positiva psykologins och GLM: s betydelsefulla bidrag för att förändra de unga studenternas negativa inställning och beteende.

FALLSTUDIEN FRÅN Grekland

A., en 18-årig tjej, som bor i ett område där narkotikahandel råder har varit involverad i narkotikamissbruk sedan 12 års ålder, detta eftersom handeln skedde alldeles intill hennes hus. Hon tror att om hon bodde i ett annat område eller land skulle hennes liv inte ha tagit denna kurs. Som framkom när hon intervjuades har marginalisering och potentiell radikalisering att göra med den plats där hon växte upp och hennes personliga upplevelser relaterade till det området. Efter att ha konsumerat läkemedel i flera år var hon inlagd på en psykiatrisk klinik och förlorade ett skolår på grund av frånvaro. Lärarna sa till henne att hon skulle välja mellan sin gymnasium examen och utskriftsbeviset från kliniken. Som beskrivs gör lärare sitt bästa för att kommunicera till eleverna att de måste arbeta hårt för att avsluta skolan, men barn väljer sällan hårt arbete eftersom allt blir för svårt.

Hon blir ofta arg på orättvisa och bristande respekt och berättar om tillfällen då hon jagat sin lärare genom skolbyggnaden på grund av att hon bettet sig respektlöst mot henne. Å andra sidan upplever hon glädje när hon övervinner svårigheter. Hon förklarar, det enda som förbättrade hennes liv var den psykiatriska kliniken som hjälpte henne att sluta med läkemedel och hitta sig själv igen.

När hon konsumerade droger var hon förlorad; hon brukade slå sin mor, lämna sitt hus, det hände även att hon arresterades med kokain, och efter att ha konsumerat det på polisstationen började hon stämma sina föräldrar. Det senaste året har konsumtionen lett till att hon återkommande använder våld, även om hon ogillar det. Karakteristiskt understryker hon att det inte var hon som använde våld utan drogerna. Hon rapporterar att ämnena ledde henne till extremt och radikalt beteende som hon aldrig har uttryckt tidigare.

På frågan om hon någonsin har känt sig diskriminerad berättade hon om hur hennes lärare hänvisade till henne med förnedrande uttryck. När hon reagerade blev hon avstängd.

I det beskrivna fallet introduceras ung kvinna som från tidig ålder involverades i en svår situation genom vilken hon visade våldsamt beteende. Utbildning och information behövs för att barn ska förstå farorna och möjliga konsekvenser.

FALLSTUDIEN FRÅN CYPERN

Den givna pseudonymen är Marios. Marios är en ung 16-åring från Grekland som nyligen flyttade till Cypern med sina föräldrar. Han förklarade för oss att när han först kom till skolan mötte han en förekomst av mobbning på grund av att hans etnicitet var grekisk. Specifikt uttryckte hans cypriotiska klasskamrater hatfulla anmärkningar för hans nationalitet. Vid denna tidpunkt måste vi förklara att den allmänna opinionen på Cypern är splittrad när det gäller arten av den grekiska regeringens engagemang under den turkiska invasionen av Cypern 1974. Vissa tror att grekerna har skulden för den turkiska invasionen, medan andra tror att de var allierade av den cypriotiska regeringen. Efter att ha känt sig ofredad och utelämnad på grund av psykologisk / verbal mobbning delade Marios sin erfarenhet med sina föräldrar.

Han förklarade för vår unga forskare att genom att öppet diskutera detta med sina föräldrar gjorde det möjligt för honom att på ett opartiskt sätt förstå arten av politiskt engagemang från den grekiska regeringen. Hans föräldrar förklarade att historiska händelser inte alltid är absoluta och att båda sidor måste höras så de cypriotiska studenterna kanske hade en anledning till dessa kommentarer. Naturligtvis erkände de att aggression var oberättigad, men deras öppna diskussion om detta lärde honom hur man bör ha ett kritiskt perspektiv till saken.
Marios förklarade vikten av en öppen och ärlig dialog med sina egna positiva förebilder (hans föräldrar) och hur det hjälpte honom att klara sig bättre i skolan. Han kunde även stoppa mobbningen genom att öppet diskutera saken med sina kamrater. Marios delade att han vid många tillfällen bevittnat mobbning och kan nu kliva in och lösa konflikten genom att uppmuntra sina kamrater att ”tänka kritiskt” och ”öppet diskutera deras skillnader”.
Denna inmatning var anmärkningsvärd eftersom den introducerade och betonade rollen och vikten av positiva förebilder och öppen dialog, både på peer-to-peer och peer-to-adult nivå.

FALLSTUDIEN FRÅN ITALIEN

F. bor i Emilia Romagna och är en universitetsstudent med utländskt ursprung. Hennes föräldrar kommer från Marocko men hon föddes i Italien. Hennes erfarenhet av ungdomsföreningarnas värld hjälpte henne att övervinna problemen med diskriminering och mobbning från hennes klasskamrater genom grundskolan på grund av hennes muslimska tro. Utan hjälp av en ungdomsförening, anser F. att hennes liv kunde ha varit helt annorlunda: ”Om jag inte hade fått stöd av förening och jag inte växte upp i det sammanhanget kunde många problem och situationer som jag upplevde i mina tonår lett mig till att tänka annorlunda och att agera på ett annat sätt. [...] Om jag tänker på mina tonår, kunde små avsnitt ha gjort mig till ett monster.
Till exempel tillhör jag den generation som gick på gymnasiet under åren 2001 och 2002. 2001 var ett dåligt år för muslimer på grund av tvillingtornfrågan. Så under den mest kritiska tillväxtfasen [...] var jag tvungen att bära kritik, fördomar, fysiskt och verbalt våld från mina klasskamrater. […] I ditt liv är det saker som, om du inte gör rätt vägval, kan leda till självhat och ilska, som om du inte lufta dem på andra sätt, kan leda till hat gentemot andra ”.
Tack vare stöd från en ungdomsförening kunde F. reagera på övergrepp och stärka hennes personlighet och identitet: ”På gymnasiet började jag reagera efter att ha träffat föreningen som hjälpte mig att bilda min identitet, att tro på mina värderingar, att ta en position och ansvar. [...] Jag var inte längre den tysta F. som led utan att reagera. Jag blev F. som började ingripa, tala, försvara sig själv, att reagera, förklara sig själv, att göra sig känd, att fråga lärare om jag kunde ingripa i vissa frågor som föreslår initiativ. […] Det här är allt som hjälpte mig att uppskatta mig själv, att lära känna mina värderingar som italiensk muslimsk tjej. […] Dessa aktiviteter bidrog till min bildning, eftersom de fick mig att känna mig viktig, jag tog på mig roller, jag kände mig ansvarig och när en person känner sig viktig, kan han / hon inte låta andra saker få honom / henne ner. ”
F. anser att skolvärlden, precis som föreningen, också bör hjälpa och stödja unga människor att stärka sin personlighet och förvärva en aktiv och ansvarsfull roll i samhället för att motverka hat och våldsradikalisering: ”Även på skolnivå tycker jag att det är viktigt att lärare och läroplaner börjar ta hänsyn till dessa saker. […] Som det är nu, om den här typen av initiativ inte kommer från en involverad lärare som agerar utifrån eget engagemang, utförs inte den här typen av saker. […] Om du inte gör dessa saker i skolan, när gör du dem då? [...] Om du inte själv letar efter information förklarar ingen dessa saker för dig. Om du begränsar dig själv till vad som sänds på TV är det ännu värre! ”. För F. att känna sig välkomen i ett samhälle eller en grupp, till exempel skolgruppen eller lokala föreningar, att du känner dig stöttad i din personliga tillväxt gör att du kan skaffa dig användbara verktyg för att bekämpa extremistiska meddelanden.

FALLSTUDIE FRÅN SVERIGE

Den unga mannen heter Bashir, han är 18 år och kommer från Afghanistan. På grund av krig i sitt hemland flydde han genom länder som Iran, Turkiet, Grekland och så vidare och hamnade i Sverige 2016. För närvarande söker han asyl och väntar på ett beslut från det svenska migrationskontoret om huruvida han kan stanna i Sverige eller inte. I väntan på vad som kommer att hända med honom i framtiden lär sig Bachir att tala svenska och gör sitt bästa för att få bra betyg genom ett språkprogram. Bashir tycker att svenska är svårt, och även om han borde ha påbörjat gymnasiet nu måste han förbättra sin svenska för att uppfylla kriterierna för detta enligt den svenska läroplanen. När Bachir kom till Sverige ensam, tyckte han att det var svårt att koncentrera sig i skolan. Han oroade sig mycket för sin familj, men detta har nyligen förändrats. Han förklarar:

Jag hade ingen kontakt med min familj det första 1,5 året här, men för tre månader sedan hittade jag dem. Jag var glad när jag pratade med min mamma. Det är speciellt när du pratar med någon du inte har pratat på ett tag, och speciellt din mamma, naturligtvis. Det känns som att jag flyger, jag är glad och känner mig bra. Det var den lyckligaste dagen jag någonsin har tillbringat i Sverige. Ja, och om skolan - studenter och lärare är riktigt bra och snälla. Jag har verkligen inte så många vänner. Jag håller alltid mina cirklar små. Jag hade två vänner, men de fick ett negativt beslut från migrationskontoret. Så de lämnade till Tyskland och Frankrike. Jag är helt ensam nu.

Utdraget ovan fångar många korsande aspekter som har påverkat Bachirs känsla av tillhörighet, hans hopp, oro i skolan och hans vardag. Hans tankar om hans familj, och känslorna när han kommer i kontakt med dem, att veta att de lever och är säkra, är naturligtvis utformande för intervjun. Men i berättelsen får vi också en glimt av hur vänskap utvecklas och förloras i ett nytt land, här med klasskamrater och lärare. Dessutom har vi närvaron av det svenska migrationskontoret, som påverkar honom inte bara genom sina kamrater, utan också osäkerheten i vad som kommer att hända med honom. För detta ändamål, och även om Bachir talar positivt om skolan, visar hans berättelse verkligen en känsla av marginalisering och att vara något utesluten från möjligheten att välja. Bachir pratade kontinuerligt om skola och utbildning, jämför hans liv nu och hur det var tillbaka i Afghanistan.

Skolan är som ett andra hem för mig. När jag kommer till skolan och träffar lärare och elever är de trevliga mot mig och jag känner mig trygg i skolan. Så var det inte i Afghanistan, där tänkte jag, hoppas jag skulle kunna göra det hemma idag eftersom talibanerna kontrollerar provinsen där jag är från. Så jag var rädd. Jag var inte så motiverad att gå i skolan varje dag. Lärarna här, de försöker förstå dig och de frågar när de ser att du är ledsen. Men det är inte så i mitt land. Som de säger, hem är inte fyra väggar, det är en känsla. När du åker någonstans och du mår bra är det ditt hem. Du känner dig säker och du känner dig normal. Men livet är inte så lätt. Jag befinner mig i en speciell situation där jag begränsas. Jag hoppas att det snart blir bättre men jag tror inte de.

Bachirs berättelse är fylld med frustrationer, längtan, separationer. På ett sätt befinner han sig på en ”plats” där hans framtid är målad av osäkerhet och oro. Samtidigt finns det också en närvaro av hopp och en kamp för att höra hemma någonstans. Det finns till exempel en önskan om att kunna bidra till samhället. De viktigaste personerna i Bachirs liv just nu är hans familj och lärare i skolan. Han känner sig trygg i skolan och är också angelägen om att lära sig och bli något. Möjligheten att använda sociala medier för att hålla kontakten med sin familj är naturligtvis också viktig för honom när han försöker se positivt på sin framtid.

Denna fallstudie finns även på PORTUGAL

Rosa är 16 år gammal och bor i en liten by i centrum av Portugal med sin far, en inhemsk mozambik. Rosa fångade de unga forskarnas uppmärksamhet under fokusgruppen och genom intervjun eftersom hon hänvisade till ämnen som omfattas av YEIP: s undersökningsmål, nämligen frågor om extrema politiska ideologier, rasism och homofobi. Rosa var själv offer för mobbning på grund av hennes hudfärg och hennes fysiska aspekt (t.ex. att kallas "fett"), och det kan ha bidragit till hennes tankesätt och känslor runt marginalisering.

När det gäller politiska ideologier sa Rosa att hon är irriterad och arg på grund av de olika åsikter som hennes kollegor, och hennes far också ofta uttrycker (till exempel, några av hennes kollegor sympatiserade med Hitler och de stödde idén att invandrare skulle återvända till deras hemländer). Rosa uttalade att hon ville ändra sina kollegor uppfattning, eftersom dessa idéers konsekvenser kan bli en "upprepning av historiska avsnitt, till exempel nazism".

Rosa har också varit i kontakt med extremistiska meddelanden till LGBTI-samhället från ett portugisiskt politiskt parti, vilket oroade henne mycket för samhällets framtid. Hon påpekar också att det finns homofobi i hennes skolmiljö, men med mer betoning på de manliga homosexuella relationerna och att relationerna mellan homosexuella kvinnor respekteras.

Ett annat problem som identifierats av Rosa, som kan vara en möjlig orsak till marginalisering: finansiell kapacitet, som kan förhindra att vissa ungdomar får tillgång till eller förvärvar specifika varor (t.ex. expansivt klädmärke, nyhetsteknologi), som andra har tillgång till enkelt.

Under hela intervjun har Rosa visat sig ha goda hanteringsförmågor och strategier, när hon har lyckats övervinna de ovan nämnda situationerna. Rosa bekräftar dock att skolan inte hade någon aktiv roll i denna process och att skolor i allmänhet inte är beredda att hantera dessa situationer och fenomen. Rosa föreslår att mer direkta kontakter mellan skolorna och familjerna bör uppmuntras. Hon sa också att denna typ av projekt är mycket viktig genom att möjliggöra utveckling av effektiva verktyg för att stödja unga människor att hantera dessa problem.

This case study is also available in Portuguese

YOUTH RADICALISATION: YOU CAN MAKE THE DIFFERENCE!

We are asking you to help us by completing a short questionnaire which should not take more than 5-8 minutes. To participate and fill out the survey it is required an age between 16 and 29. Your responses are completely anonymous. The data that we collect from you will form the foundations for the prevention tool of the YEIP project, promoting positive approaches to tackling youth radicalisation.

To thank you for your contribution, we are offering the opportunity to win bursaries for you to attend the project's final conference in London next year. To participate, we ask that you give us your email address at the end of the survey.

All results and news are available there and on our Facebook Page "YEIP Project", keep posted! If you or anyone else requires help with any of the topics discussed, please contact us at: yeip@iars.org.uk Thank you so much for your collaboration!

ONLINE SURVEY

Surveys are available in (click on the links below to take part)
ENGLISH | GREEK | PORTUGUESE | ROMANIAN | ITALIAN

JOIN AND FOLLOW US

YEIPproject

YEIP project

#YEIP_EU

Youth Empowerment and Innovation Project, led by young people will construct and test innovative policy intervention models. Join our network, please register filling out the application form

Email: YEIP@iars.org.uk

Coordinator: The IARS International Institute
14 Dock Offices, Surrey Quays Road, Canada Water,
London SE16 2XU, UK
Office Number:
+44 (0)20 7064 4380,
Office Mobile: +44 (0)7833 224442

The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein